

ПАРАФІЯЛЬНИЙ БЮЛЕТЕНЬ

Мій Господи і мій

**Святого Кірана,
католицька церква
в Кемпбелт ауні та Айлі
Ceann Loch Chille
Chiarain
12 квітня 2026 року**

Божественна неділя милосердя

Гімни/Музика до Великодньої неділі

Процесія (лише у неділю)

207 Він воскрес, розкажи історію (Мейхью)

Оферторі

359 Мій Бог любить мене (МакЛеннан)

Музика причастя

Бог так любив СВІТ (Instrumental; Фасольдт)

Післяпричастя

528 Король кохання, мій пастир (Гамель)]

Рецесія

547 Дух живе, щоб звільнити нас (МакЛеннан)

Voluntary: Alleluja radosne (Fundacja Dominikański)

Святого Кірана, Кемпбелтаун, Кінтайр

Другий тиждень у Великодні

Вівторок: **Свята Меса, 18:00**

Середа: Поклоніння та ранкова молитва,
9:30; **Свята меса. 10:00**

*Група для обговорення: писання під час
Великодня, 10:30 ранку в каплиці*

П'ятниця: Молитва середини ранку, 9:50;
Свята меса, 10:00

Таїнство примирення: субота з 17:30 до 17:50 або будь-коли за запитом.

Єпископальна церква Святого Колумби, Брідженд, Айла

19 квітня – 3-я неділя Великодня: **Свята меса, 16:00**

**Відповідь на псалом
Алілуя, алілуя.**

**Послідовність
Віктиматори Пасхалі Лаудес**

Християни — до пасхальної жертви
Принесіть жертву і хвалу.
Вівці викупляє Агнець;

і Христос, неосквернений,
чи примирилися грішники з Отцем своїм.

Смерть із попереднім життям:
Бій дивно закінчився!

Чемпіон власного життя, вбитий,
Але живе, щоб правити.

Розкажи нам, Мері:
Скажи, що бачив
По дорозі.

Гробницю, яку Живі оточили;
Я бачив славу Христа, коли Він воскрес!

Ангели там свідчать;
Загорнутий могильним одягом, що відпочиває.

Христос, моя надія, воскрес:
він іде раніше за тебе в Галилею.

Що Христос справді воскрес
з мертвих, яких ми знаємо.
Переможний царю, покажи милосердя!

Євангельське прославлення

Алілуя! Алілуя!

Ти повірив, Томасе, бо бачив мене, каже Господь.

Блаженні ті, хто не бачив, але все ж вірив.

Алілуя!

Антифон причастя

Візьми руку і відчуй місце нігтів,

І не будьте невірчими, а вірите, алілуїя.

Візьми п'ять хвилин

Витрачайте лише п'ять хвилин на день, і ваша віра буде глибшою та зростатиме — день за днем.

ПОНЕДІЛОК: ВЕЛИКОДНІЙ БУДНІЙ ДЕНЬ

13 квітня 2024

Кожен заслуговує на слухання

Нікодим був фарисеєм і членом Синедріону — верховного суду стародавнього Ізраїлю. Ризикуючи великим політичним кроком, він прийшов до Ісуса під покровом ночі, щоб краще зрозуміти його вчення. Нікодим є чудовим прикладом для наших політичних лідерів, настільки глибоко розділених, що часом, здається, навіть не здатні спілкуватися один з одним, не кажучи вже про спільну роботу. Нікодим мав силу зберігати відкритий розум і шукати правду, незважаючи на гнів і глузування своїх однолітків. З цієї причини його вшановують

як святого в церкві. Робіть усе можливе, щоб заохотити тих, хто перебуває в залах влади, надати всім — навіть їхнім опонентам — справедливе слухання. Це правильне рішення.

Сьогоднішні читання: Діяння 4:23-31; Іван 3:1-8.

"Він прийшов до Ісуса вночі."

ВІВТОРОК: ВЕЛИКОДНІЙ БУДНІЙ ДЕНЬ

14 квітня 2024

Будьте готові свідчити

У Книзі Дій нам сказано, що «з великою силою апостоли свідчили про воскресіння». Насправді, як пише бенедиктинський монах Колумба Стюарт у нещодавній статті National Geographic, «апостоли були передовою руху, поширюючи послання по

широку торговельну мережу стародавнього світу і залишаючи на своєму шляху невеликі християнські громади.» Цей місіонерський запал передається кожному новому поколінню християн, але він має різні форми. Сьогодні, хоча багато християн досі подорожують до чужих країн, щоб служити бідним і свідчити про Христа, віруючих також заохочують до євангелізації — поширення Євангелія — у власних домівках, парафіях і місцевих громадах. Як просувається твоя євангелізація? Підказка: вони мають знати, що ви християни через вашу любов.

Сьогоднішні читання: Діяння 4:32-37; Іван 3:76-15. *"Ми говоримо про те, що знаємо, і свідчимо про те, що бачили."*

СЕРЕДА: ВЕЛИКОДНІЙ БУДНІЙ ДЕНЬ

15 КВІТНЯ 2024

Знак, який варто транслювати

Якщо американці можуть процитувати будь-який текст із Писання, то це може бути Івана 3:16 (Бо Бог так полюбив світ, що віддав Свого єдиного Сина...). Група в Алабамі зняла відео, де група хлопців помітила табличку з тим біблійним віршем і знайшла його на смартфоні, щоб дізнатися, що вона означає. Відео було відхилене як реклама Супербоулу, оскільки воно просувало певну релігію, що, можливо, є правдою. Але це було б гарним нагадуванням. Іноді нам доводиться тримати табличку, зателефонувати, відвідати хворого друга або пробачити подружжя, щоб допомогти одне одному побачити, що і хто вже серед нас.

Сьогоднішні читання: Діяння 5:17-26; Іван 3:16-21. *"Іди, стань у храмі і розкажи людям всю думку про це життя."*

ЧЕТВЕР: СВЯТО СВЯТОГО МАРКА, ЄВАНГЕЛІСТА

16 КВІТНЯ 2024

Нехай Бог буде вашим провідником

Якщо все відкрито, навіщо звертати увагу на те, що навчають або проповідують інші, якщо у кожного свої стосунки з Богом? Адже Біблія каже: «Слухайтеся Бога, а не людей.» Ну, так — і ні. Справді, відповідальність лежить на Богові, адже ми за своєю природою орієнтовані слухати Бога і відповідати на Божий поклик. Але існує багато факторів, які можуть конкурувати з нашими природними схильностями — страх, вразливість, тиск однолітків, дезінформація та інше — все це

може дати переконливі альтернативні меседжі. На щастя, Бог дарує нам не лише наше світло, а й Писання, і церкву, щоб краще зрозуміти, як орієнтуватися. Подумайте про способи у вашому житті, які Бог використовує, щоб встановити зв'язок з вами.

Сьогоднішні читання: Діяння 5:27-33; Іван 3:31-36. *"Ми повинні слухатися Бога, а не людей."*

П'ЯТНИЦЯ: ВЕЛИКДЕНЬ У БУДНІ

17 КВІТНЯ 2024

Це можливо з Богом

Людське — ставити під сумнів нашу здатність досягати великих справ. Ми схильні зосереджуватися на тих небагатьох, з якими маємо працювати — чи то час, гроші, чи здібності — або на всіх трьох! Але Бог не дає нам мрій, які ми не здатні здійснити. Достатньо згадати диво множення хлібів і риб, щоб зрозуміти, що це правда. Один із уроків цієї історії полягає в тому, що з Богом дивовижні речі можливі навіть з найскромніших початківців. Цього великоднього сезону віддайте всю свою сутність — свої дари, таланти, здібності, серце і душу — у руки Бога з певним знанням, що якщо прагнення приходить від Бога, це можливо

Сьогоднішні читання: Діяння 5:34-42; Івана 6:1-15. *"Тут є хлопчик, у якого п'ять ячмінних хлібів і дві риби; Але яка з них користь для такої багатьох?"*

СУБОТА: ВЕЛИКОДНІЙ БУДНІЙ ДЕНЬ

18 КВІТНЯ 2024

Це я

Ісус відправив учнів попереду себе на човні. Вночі все стало досить важким. Посеред їхньої боротьби — пам'ятайте, вони гребли — Ісус підійшов до них на воді, що було приголомшливо, хоча й означало порятунок. Ісус розвіяв їхні страхи трьома словами: «Це Я.» Насправді це лише дві, грецькою: «Я є.» Звучить знайома? Це слова, які Бог використовує, щоб ідентифікувати себе в різних місцях Писання. Отже, Ісус не просто каже: «Не хвилюйся, це я.» Він проголошує, що він Бог, але водночас Бог просто є — основа всього. Наступного разу, коли ви опинитесь на хвилях проблем, пам'ятайте, що ви завжди на твердій землі, так би мовити, з Богом.

Сьогоднішні читання: Діяння 6:1-7; Івана 6:16-21. *"Він сказав їм: 'Це я. Не бійся.'"*

Читання до Неділі Божого Милосердя

Діяння апостолів 2:42-47

Ранні віруючі формують спільноту, пов'язану віруваннями, способом життя та ресурсами.

Псалом 118:2-4, 13-15, 22-24

Незмінна любов і милосердя Бога — дві чудові причини для радості.

1 Петра 1:3-9

Не бачачи Ісуса, ми любимо Його, віримо в Нього і ділимося Його радістю.

Івана 20:19-31

Історія Томаса не така вже й унікальна: всі, хто не бачить, борються з вірою.

Слова на Слові

*

Допоможи мені, Господи, щоб мої очі були милосердними, щоб я ніколи не підозрював і не судив зовні, а шукав прекрасне в душах ближніх. Допоможи мені, Господи, щоб мій слух був милосердним, щоб я був уважним до потреб ближніх і щоб мої вуха ніколи не були байдужі до їхнього болю і їхнього плачу. Мій Ісусе, перетвори мене на Себе, бо Ти можеш усе. Амінь.»(Свята Тереза Калькуттська)

* *

Протягом історії Церкви суперечки найчастіше мали доктринальний характер. Люди сперечалися про значення тієї чи іншої статті віри, про те, як слід тлумачити Писання, і про подібні питання. Проте немає жодних ознак суперечки щодо цієї істини: що Бог — це любов, що Він — милосердний Отець до людей, і що Він — добрий Отець, який чекає на повернення блудного сина.

Таємниця божественного милосердя, можливо, є найважливішою істиною, про яку Церква і світ нагадували у XX столітті. Вона говорить про Божу доброту, що діє у світі, видиму через відданість Святому Серцю. Коли Католицька церква у XVII столітті намагалася відповісти на ідеї янсеністів, вона почала підкреслювати любов Ісуса до людства.

Дві ключові фігури, пов'язані з цією відданістю, — це *Saint John Eudes* та *Saint Margaret Mary Alacoque*. Їй, за повідомленнями, сказав Ісус: «Ось це Серце, яке так любило людей, але так мало любить у відповідь. Через вдячність я отримую від більшості з них лише невдячність, неповагу і святотатство, через холодність і презирство, яке вони відчують до Мене в цьому таїнстві любові. Найбільше Мене болить те, що серця, присвячені Мені, так ставляться до Мене. Якби вони хотіли хоч трохи любові до Мене, я б не вважав усе, що зробив для них, і бажав би, якщо можливо, зробити ще більше. Але вони відповідають на всі Мої зусилля зробити їм добро лише холодністю і відторгненням...»

Він також пообіцяв, у щедрості милості Свого Серця, що ті, хто прийме Причастя в першу п'ятницю дев'яти послідовних місяців, отримають благодать остаточного покаяння, не помруть у стані смертного гріха чи без таїнств, і що Його Серце стане їхнім безпечним притулком у годину смерті.

Однак одним із перших піонерів цієї побожності в Європі був польський єзуїт Каспер

Дружбіцький, який написав латинський *трактат Meta cordium cor Jesu*.

Одкровення Saint Faustina Kowalska та їх теологічний розвиток Папою Іваном Павлом II продовжують захоплювати та надихати на свіжі богословські роздуми. Одним із прикладів є серія катехизів, виголошених у Віденському соборі кардиналом Крістофом Шенборном OP, опублікованих у книзі «Милосердя: Неможливе стає можливим».

Щодо питання божественного милосердя, кардинал Шенборн є вірним дослідником Біблії, отців Церкви та пап. З самого початку він наголошує, що «милосердя неможливе без справедливості».

Любов витримує все, так — але вона також вимагає багато. Заради загального блага суспільство має встановити межі, щоб запобігти зловживанням. "Коли комусь проявляють милосердя, чи чиниться несправедливість іншим?" — риторично запитує кардинал.

Через кілька сторінок він дає чітку відповідь тим, хто стверджує, що відмова Церкви дозволити розлучення є відсутністю милосердя. «Церкву часто критикують за відсутність милосердя до розлучених. Але хто говорить за дітей? Хто милосердний до них? Сьогодні Церква є останньою інституцією, що захищає шлюб. Через це її вважають безнадійно відсталою. Проте шокуючі повідомлення надходять звідусіль про ситуацію дітей із розбитих шлюбів або з ненормальних сімейних ситуацій. Хто проявляє милосердя до дітей?"

Він також нагадує читачам, що потурати грішникам або обманювати їх — це зовсім не милосердя. Навпаки. Милосердя завжди пов'язане з правдою. Саме істина дозволяє нам визнавати гріх і з щирим каяттям звертатися до джерела милосердя. Якщо ми не будемо стояти на правді, не може бути справжнього примирення. І врешті-решт це може призвести до прокляття. Милосердя без істини насправді є хибним милосердям.

Отже, милосердя нерозривно від істини і справедливості. Це не якийсь солодкий комфорт, який дають, щоб людям стало легше. Але це дозволяє закрити гріховне минуле і дає надію на прекрасне примирення з Богом у майбутньому.

* * *

А потім є молитва святої Фаустіни:

"Я бажаю повністю перетворитися на Твою милість і бути Твоїм живим відображенням, о Господи... Допоможи мені, Господи, щоб мої очі були милосердними, щоб я ніколи не підозрював і не судив зовні, а шукав прекрасне в душах моїх ближніх... щоб мій язик був милосердним, щоб я ніколи не говорив погано про своїх сусідів, а мав слова втіхи і прощення для всіх... щоб мої руки були милосердними і сповненими добрих справ... щоб мої ноги були милосердними, щоб я завжди поспішала допомагати ближнім, долаючи власну втому і втому.»

МАТІР БОЖА В ІКОНАХ: 25. СИМВОЛІЧНІ ЗОБРАЖЕННЯ МАТЕРІ БОЖОЇ

Східна іконографія зображує Марію у багат шаровому богословському баченні, вшановуючи її не лише як Матір Божу, а й як могутню заступницю та захисницю людської родини. Серед найцінніших образів, що виражають цю істину, — Матір Божа з палаючого

куща, Матір Божа з Життєдайного джерела, Матір Божа, Втішниця страждених, і Вуаль Богородиці. Кожне з цих священних образів запрошує віруючих до глибшого роздуму про материнську роль Марії в економіці спасіння.

Особливо вражає ікона, відома як Богоматір Втішниця Страждених. На цьому зображенні Пресвята Діва зображена в мандорлі сяючого світла, оточеної зірками — візуальною мовою, яку католицькі очі впізнають за образом Жінки, одягненої в сонце, у Книзі Об'явлення. У західному сакрального мистецтві аналогічне зображення Богородиці у славі традиційно асоціюється з Успіння — догмою, урочисто визначеною Папою Пієм XII у 1950 році, і яка, слід зазначити, не була офіційно прийнята у східноправославній традиції. Проте сяюча краса цієї ікони говорить через цей розрив, свідчачи про спільний інстинкт віри: що Марія, понад усі створіння, живе найближче до світла свого Сина.

Не менш богословським багатством є Покров Божої Матері, відомий у слов'янській традиції як *Покров* — слово, що несе тепле відчуття укриття, притулку і захисту. Ця ікона глибоко вкорінена в духовній спадщині Русі і спирається на стародавні візантійські тексти, які говорять про те, як Марія розкриває свій мафоріон, свою священну вуаль, над тими, хто шукає її допомоги. До XI століття свято Покрову Пресвятої Богородиці стало широко відзначаним по всій Русі і досі відзначається чотирнадцятого жовтня — дату, яка запрошує всіх християн замислитися над незмінною ніжністю заступництва Пресвятої Діви.

Покров традиційно виконується у двох різних іконографічних формах: новгородській та московській. У новгородській версії сама Марія розтягує завісу безпосередньо над зібраними вірянами, уособлюючи безпосередню та особисту материнську турботу. У московській версії ангели подають вуаль від її імені, а мафоріон має форму омофориона — літургійного облачення, яке єпископи носять як знак пастирської відповідальності та несення загубленої вівці. Обидві форми по-своєму проголошують одну й ту ж втішну істину: що під мантиєю Марії жодна душа не залишається, і жоден крик людського серця не залишається почутим.

Поранене світло

Коментарі до Євангелія від святого Івана

Євангеліє від Святого Івана використовується в лекціонарії для неділі на певні події, свята та урочистості, а також у певні пори року, наприклад, на Великдень, Різдво.

Розділ 18

Пастир

Івана 10:11–18

Образ пастуха — це не просто чарівна сільська картина. Коли Ісус порівнює Себе з пастухом, Він не говорить про якогось босоніжого хлопчика з вербовою флейтою, який безтурботно грає солодкі мелодії для отари. Він говорить про того, хто віддає своє життя за своїх овець.

Який пастух із гірських районів чи будь-якого іншого місця загине за стадо овець і бараниць? Рятувати — означає рятувати чуже життя ціною власного. Христос не просто помер; Він віддав своє життя. Ця різниця має значення. Померти — це просто покінчити з життям. Віддати своє життя — це зовсім інше: це вчинок, виконаний для іншої людини.

Бог — це саме вічне життя, і, поділяючи це життя з нами, Він відкрив двері до вічності. Текст досить свідомо каже, що Ісус віддає Своє життя для тих, кого Він знає — тобто для тих, хто дозволив Йому пізнати їх і хто, у свою чергу, обрав пізнати Його ще глибше, у нескінченність.

Згадайте Йосипа Аримафейського, який поклав мертве тіло Христа у власну гробницю. Він поклав її туди, і таким чином допомагає нам зрозуміти слова Ісуса: «Я віддаю життя моє». Вчинок Йосипа стає своєрідним живим коментарем до притчі про чоловіка, який збудував свій будинок на камені. Ця людина глибоко заклала свій фундамент на камені. Бурі, дощ і вітер не могли його зруйнувати.

Мати смерть Сина Божого, який воскрес із мертвих, як основу свого життя — це мати надію на власне воскресіння. Але чи справді я поклав смерть Христа в основу власного існування? І якщо так, то як це насправді виглядає?

Петро звертається до правителів народу про Христа як наріжний камінь і каже, що спасіння не знаходиться ні в кого іншого. Будувати життя на смерті Христа — це набагато більше, ніж просто захоплюватися Його прикладом. Коли Бог вкладає щастя в нас, це щастя розширюється, і ми переживаємо те, що називаємо стражданням.

У цьому сенсі страждання — це те, що відбувається, коли щастя розтягує нас за межі наших нинішніх можливостей. Смерть Христа, зовні страшна, стала поглибленням нашої радості. Чим далі Він спускався у темряву смерті, тим більше ми захоплювалися радістю Його вічного життя.

Я не знаю жодного пастуха, який, знайшовши сухе і безплідне пасовище, полив його власною кров'ю, щоб трава могла знову жити і стати їжею для його отари. Але саме це Христос і зробив для нас. То як же ми можемо жити після смерті Безсмертного?

Євхаристійний трапез і пасовища Писання живлять нас вічним життям. У цих двох дарах ми бачимо турботу Бога про наше спасіння. Євхаристія живить нас життям, отриманим зі смерті Христа; Писання живить нас словами, які можуть здаватися далекими минулими, але все ще живі божественною силою.

Біблія і Євхаристія — це як дві груди матері, яка годує своїх дітей власним молоком. Святий

Іван Златоуст чудово це висловлює: як мати, зворушена природною любов'ю до своєї дитини, поспішає живити її власним молоком і кров'ю, так і Христос дає Кров, з якої живляться відроджені в Ньому.

Ісус не походив із родини пастухів, але Він називає себе таким. Єврейське слово *ra'ah* означає пастир, але воно також несе ідеї догляду, нагляду, захисту, навіть товариства. Наприклад, у Ісаї ми чуємо месіанську мову, в якій корова і ведмідь пасуться разом — іншими словами, вони живуть у дружбі, незважаючи на природну опозицію.

Старий пастух, на відміну від найманого робітника, провів усе життя з отарою. Він ввів їхній запах, спав поруч і повів їх до найкращого пасовища. Вівці знали його голос — звуки, якими він кликав їх, наказував відпочити або попереджав про небезпеку.

Пастух, звісно, відрізняється від отари. Але, живучи серед них, він опускається до їхнього рівня. Це, без сумніву, образ Сина Божого, який опускається перед людством — і серед людей, до найнижчих у суспільстві: збирачів податків, грішників і перелюбниць.

Наш друг якось розповів мені, повернувшись з України, про вражаючу сцену в Кам'янець-Подільській. У місті проживає близько 100 000 мешканців, але старе місто, відокремлене від нового, досі має лише кілька сотень мешканців і зберігає виразний сільський відтінок. Площа всяяна зеленню, і не дивно бачити автомобілі, що проїжджають повз корів, овець чи кіз, що вільно блукають.

Він побачив зграю кіз, що зупинилася на площі, у супроводі старої пастушки, її одяг мав впізнаваний запах тварин, спираючись на посох з корою. Вона сиділа на камені, поки кози понад годину паслися на листі та траві. Коли вони розбрали все, що було поруч, вона підвелася і, навіть не озирнувшись, повернулася до краю міста, де лежали пасовища. Йдучи, вона почала щось бурмотіти собі під ніс.

Це були звуки, які навряд чи вважалися людською мовою, але тварини знали їх добре. Це був сигнал: попереду краща їжа. Кози одразу підвелися і прислухалися з повною увагою. Не озирнувшись, вона пішла далі, а тварини пішли слідом, приваблені цими звуками, наче якимось закляттям. Вони радісно побігли за нею, відчуваючи нагороду, ніби **перед ними раптом** відкрилися ворота краси.

Ось що Ісус має на увазі, коли називає Себе пастирем. Він веде. Він веде нас із безплідних пасовищ ОСУДУ І БЕЗПОРАДНОСТІ до багатих, життєдайних пасовищ ЗЦІЛЕННЯ І СПАСІННЯ.

Навколо світу

ДЕЗІНФОРМАЦІЯ

Штучний інтелект у війні: Криза істини та совісті

Триваючий конфлікт між Сполученими Штатами, Ізраїлем та Іраном — який вже входить у

п'ятий тиждень — став не лише театром військового протистояння, а й глибоким моральним полем битви у цифровому світі. Згідно з попередньою оцінкою Європейської обсерваторії цифрових медіа (EDMO), ця війна породила найбільшу хвилю дезінформації, заснованої на основі ШІ, коли-небудь зафіксовану в Європі, перевершивши навіть потік неправди, що супроводжував вторгнення Росії в Україну у 2022 році.

Аналітики EDMO задокументували глибоко тривожне поширення штучно створеного неправдивого контенту, що поширюється на платформах соціальних мереж.

Дезінформація була виявлена як на проіранських, так і на проізраїльських та проамериканських акаунтах — це тривожне нагадування, що маніпуляція правдою не є виключним гріхом жодної окремої партії. Тут ми повинні зупинитися і замислитися: коли всі сторони використовують брехню як зброю, саме невинний цивільний — звичайна людина, яка шукає правду — стає остаточною жертвою.

Особливо серйозною є ситуація, з якою стикається сам іранський народ, який з початку конфлікту зазнав інтернет-блокади, що обмежує доступ до 97% онлайн-контенту. Хоча дезінформація, що походить із проіранських джерел, спрямована на іноземну аудиторію, іранське населення залишається здебільшого ізольованим від ширшого потоку інформації. Це породжує серйозне етичне питання: чи не є навмисна ізоляція цілого народу від істини серйозним порушенням їхньої фундаментальної людської гідності?

Католицька традиція давно підтримує *Восьму заповідь* — *не свідчи неправдиво* — як наріжний камінь морального життя. Катехизм Католицької Церкви навчає, що правдивість — це не просто соціальна конвенція, а священний обов'язок, що має коріння в нашій природі як істот, створених за образом Бога, який сам є Істиною. Використання штучного інтелекту для виробництва та поширення неправди в промислових масштабах — це не просто політична чи технологічна проблема; Це глибокий моральний розлад.

Ми вперше в історії стаємо свідками використання ШІ для корупції самої тканини публічного дискурсу в масштабах і швидкості, яких жоден людський пропагандист не зміг би досягти самотійно. Кожне сфабриковане зображення, кожен фальшивий звіт, кожна алгоритмічно згенерована брехня щодо боїв поглиблює плутанину, розпалює ненависть і перешкоджає шляху до миру. Ті, хто замовляє, створює або свідомо поширює такий контент, несуть серйозну моральну відповідальність перед Богом і своїми ближніми. Як люди віри, ми покликані бути, за словами Господа нашого, «дітьми світла» (Івана 12:36). У час, коли штучний інтелект так легко може бути перетворений на інструмент темряви, що вимагає від нас оновленої відданості розсудливості, чесному дослідженню та мужньому захисту істини — навіть тоді, коли істина незручна, і навіть коли механізм війни робить брехню доцільною.

ДОСЛІДЖЕННЯ

[Вони йдуть через боса](#)

Відсутність поваги до працівників і практика фаворитизму щодо обраних осіб є найглибшими тривожними рисами поганих керівників серед польських працівників — згідно з дослідженням умов праці, проведеним дослідницькою платформою Business Growth Review. Дослідження, проведене серед працівників, підрядників і тих, хто працює за B2B-схемами, дає тверезе підтвердження популярного висліву: працівник приходить до компанії, але йде через начальника. Кожен третій респондент визнав, що змінив роботу через поганого керівника, тоді як ще 28% серйозно розглядали можливість цього. Загалом шість із десяти працівників були змушені шукати нову роботу через поведінку або

ставлення своїх керівників.

Найрозчаровуючою проблемою, яку визначили респонденти — на яку посилалася половина опитаних — була відсутність базової поваги до підлеглих. Це проявлялося у таких поведінці, як ігнорування запитів і ідей персоналу або просто ігнорування раніше укладених домовленостей. Ми маємо назвати це прямо: ігнорувати голос іншої людини, вважати її внесок марним — це не просто погана практика управління, а втрата людської гідності. Кожен працівник, незалежно від його позиції в ієрархії, має вроджену цінність, яку жоден роботодавець не має права применшувати.

Інші глибоко тривожні риси включали фаворитизм до обраних працівників і відсутність комунікативних навичок, на що вказували 37% респондентів, а також надмірне мікроменеджмент і порушення обіцянок, що відзначають 35%. Фаворитизм на робочому місці — це особливо руйнівна моральна вада. Вона породжує несправедливість, руйнує довіру і отруює загальне благо організації. Католицька соціальна традиція, заснована на принципі гідності праці, навчає, що кожен працівник заслуговує на справедливе ставлення та рівність. Коли менеджер підносить одних за довільний рахунок інших, це не лише шкодить моральному духу — а й чинить акт несправедливості.

Порушення обіцянок заслуговує на особливу моральну увагу. Писання нагадує нам, що ми покликані дозволяти нашому «так» означати «так» (Матвія 5:37). Лідер, який регулярно не дотримується свого слова, не лише створює незручності команді — він підриває саму основу довіри, на якій мають будуватися всі здорові людські стосунки, включно з професійними.

Ці висновки спонукають нас серйозно замислитися над тим, які робочі місця ми будуємо і яких лідерів формуємо. Влада в будь-якій сфері життя не є дозволом на корисливу поведінку; це відповідальність і, у найглибшому сенсі, форма служіння. Менеджер, який забуває про це, не лише підвів своїх працівників — він провалив своє фундаментальне людське покликання піклуватися про довірених їм.

Тиждень у церкві

СТАТИСТИКА

Кількість католиків зростає.

Католики становлять 17,8% населення світу. У 2024 році їх було 1,422 мільярда, що порівняно з попереднім роком становить зростання на 1,14%. Останні дані походять із Папського щорічника 2026 року та Статистичного щорічника Церкви 2024, які відображають зміни та тенденції щодо присутності охрещених на п'яти континентах. Обидва щорічники щорічно готуються Центральним статистичним управлінням Церкви, яке працює під егідою Державного секретаріату Ватикану. Африка зміцнила свої позиції за часткою католиків у світовому народі (зростання з 19,9 до 20,36%), тоді як Європа зафіксувала зниження (з 20,4 до 20,1%). У випадку Америки можна говорити про позитивну консолідацію: 47,7% католиків у світі походять з цього континенту. Відсоток католиків в Азії та Океанії залишається стабільним: 11% і 0,9% населення світу. Цікавий пункт — «персонал». Церкву обслуговують 4 464 622 особи, які безпосередньо займаються пастирським служінням. Сюди входять єпископи, священники, брати-релігійці, сестри-релігійці та члени світських інститутів, а також постійні дякони, миряни та катехити.

Пропорційно найбільше «професійних пасторів» знаходяться в Європі, а значно менше — на інших континентах. Однак ця частка не корелює з християнською динамікою, яка найсильніша в Африці. Європа на дні.

Церковна географія змінюється дедалі помітніше. Центр тяжіння дедалі більше зміщується до південної частини нашої планети. Християнський динамізм проявляється там у зростаючій кількості католиків.

ЦЕРКВА В НІДЕРЛАНДАХ

Чому він «в'яне»?

Спроба пристосувати віру до сучасних культурних мод зрештою призвела до відмови від релігійної практики та серйозного ослаблення католицької ідентичності. Це був тверезий діагноз, який поставив єпископ Робертус Мутсаертс щодо Церкви в Нідерландах.

Він стверджував, що занепад Церкви там пов'язаний із спотворенням реформ Другого Ватиканського собору та з тим, що єпископи нав'язують власне бачення Церкви замість того, щоб вірно передавати вкладення віри. Моральне питання, що лежить в основі цієї трагедії, зрозуміле: коли пастухи перестають з вірністю охороняти отару, душі опиняються під загрозою, а цілісність католицького свідчення підривається.

Сьогодні лише близько 2% нідерландських католиків відвідують недільну месу, тоді як у деяких регіонах країни цей показник раніше сягав 96%. Єпископ Мутсартс зауважив, що Церква в Нідерландах, колись вважалася «найслухнянішим учнем», стала однією з найбунтівніших і прагнула здійснити глибоку реформу Церкви відповідно до світських уявлень. Однак результатом став не оновлення, а швидкий крах: сакраментальна практика різко впала за кілька років.

Це рідкісна, але чесна оцінка. Замість того, щоб проповідувати нову культуру, Церква в Нідерландах, здається, була ідеологічно колонізована нею. Результат перед нами на очах у всіх.

УЄФА

Штраф за образ Ісуса

Сербський футбольний клуб був оштрафований більш ніж на €95,000 після того, як вболівальники під час матчу, що проходив під керівництвом УЄФА, розмістили на трибунах банер із зображенням Господа нашого Ісуса Христа та написом: «Нехай наша віра веде вас до перемоги.»

За даними УЄФА, банер містив контент, «визнаний недоречним для спортивної події», нібито шкодячи «репутації та цілісності» футболу та самого керівного органу. Однак у заяві не уточнюється, хто саме виніс таке рішення, а твердження, що християнський образ і звернення до віри можуть якимось чином зашкодити цілісності спорту, принаймні викликає глибоку тривогу. Це свідчить про тонко завуальовану ворожість до вираження християнської віри в суспільному житті, хоча така віра давно є частиною моральної та культурної спадщини Європи.

Цей епізод порушує ширші питання про роль християнства в сучасних публічних інституціях. Коли поважне релігійне послання розглядається як проблема, хоча в сучасній культурі часто допускають набагато сумнівніші форми поведінки, можна запитати, чи не було втрачено базове моральне розсуджування.

ДЕНЬ ЦЕРКВИ ДЛЯ ДІТЕЙ

Святкування скасовано.

У зв'язку з листом Папи Лева XIV до Всесвітнього дня дітей 12 лютого 2026 року, Дикастерія для мирян, сім'ї та життя оголосила, після ретельного розгляду та згоди зі Святішим Отцем, що святкування Другого всесвітнього дня дітей, яке спочатку було заплановано на відбутток у Римі з 25 по 27 вересня 2026 року, скасовано.

Ватикан зазначив, що всі ініціативи щодо пастирської опіки над дітьми можуть здійснюватися на розсуд ординаріїв, на рівні єпархіальної чи парафіяльної влади, а також за участі сімей — «природного місця людського та духовного розвитку кожної дитини». Дикастерія також підтвердила свою відданість розвитку сімейної пастирської опіки у всіх її аспектах.

Нагадаємо, що у лютому Папа Лев XIV розпустив Папський комітет до Всесвітнього дня дітей, передавши його обов'язки Дикастерії для мирян, сім'ї та життя. Святіший Отець пояснив, що це рішення було спрямоване на сприяння більшій синергії та ефективнішій роботі у реалізації цієї гідної ініціативи.

Отже, заява Ватикану чітко вказує, що цього року на рівні Святого Престолу не буде святкувань. Робота з дітьми на рівні місцевої церкви, звісно, триватиме. Варто також зазначити, що ця робота має виконуватися за участі сімей — що має немале моральне значення, адже сім'я є головним і незамінним середовищем для формування дитини у вірі, чесноті та людському розвитку.

Ми читаємо Папу Лева

Ісус, Цар миру, — це Бог, який відкидає війну, і ніхто не може використати, щоб виправдати війну.

Дорогі молоді люди, не бійтеся віддавати все — свій час, свою енергію — Богові та своїм братам і сестрам, щоб повністю присвятити себе Господу та іншим. Тільки так ти знайдеш у житті все новий смак і глибший сенс. Світ потребує

вашого свідчення, щоб подолати викривлення нашого часу, зустріти його виклики, а понад усе — знову відкрити для себе добрий смак любові до Бога і ближнього.

Зустріч з молоддю та катехуменами, Князівство Монако, 28 березня 2026 року

Давайте поглянемо на Ісуса, який представляє себе як Царя миру, поки навколо Нього триває підготовка до війни. На Ісуса, який залишається незворушним у лагідності, у час, коли інші лютують у насильстві. Давайте поглянемо на Того, хто пропонує Себе як втіху для людства, тоді як інші беруть мечі та кийки. На Того, Хто є світлом світу, тоді як темрява незабаром огорне землю. (...)

Як Цар Миру, Ісус прагне примирити світ у обіймах Отця і зруйнувати всі стіни, що відділяють нас від Бога і від ближнього (...). Як Цар миру, коли Він був обтяжений нашими стражданнями і пронизаний нашими гріхами, Він «навіть не відкрив рота Своїх. Як ягня, ведене на забій, як вівця, що мовчить перед стриждцями» (Іс 53:7). Він не взяв до рук

зброю, не захищався, не вів війни. Він відкрив ніжне обличчя Бога, який завжди відкидає насильство (...). Ось наш Бог: Ісус, Цар миру. Він — Бог, який відкидає війну, якого ніхто не може використати для виправдання війни, який не чує молитви тих, хто веде війну, і відкидає її, кажучи: «Навіть якщо ви множите молитви, я не послухаю. Твої руки повні крові» (Іс 1:15). (...) Христос, Цар Миру, досі кричить зі свого хреста: Бог — це любов! Помилуй! Складіть зброю, пам'ятайте, що ви брати!

Проповідь, 29 березня 2026 року

Ми постійно закликаємо до миру, але, на жаль, багато людей хочуть поширювати ненависть, насильство та війну. Помолімося за них, за жертв війни, помолімося, щоб настав справжній, новий мир — оновлений мир, який може дати нове життя всім. Мені сказали, що президент Трамп нещодавно заявив, що хотів би завершити війну. Будемо сподіватися, що він шукає «вихід із ситуації». Будемо сподіватися, що він шукає шляхи зменшення насильства та бомбардувань, що стане суттєвим внеском у усунення ненависті, яка виникає і постійно зростає на Близькому Сході та в інших місцях. (...) Шукайте рішення проблем, шукайте способи зменшити насильство, яке ми розпалюємо, щоб мир (...) панував у наших серцях.

Зустріч із журналістами, Кастель Гандольфо, 31 березня 2026 року

Широке поле світського апостолату не обмежується простором Церкви, а охоплює весь світ. Адже Церква присутня всюди, де її діти сповідують Євангеліє і свідчать про нього: на робочому місці, у громадянському суспільстві та у всіх людських стосунках, де через свій вибір вони демонструють красу християнського життя, вже проголошуючи тут і зараз справедливість і мир, які досягнуть їхньої повноти в Царстві Божому. Світ має бути «пронизаний Духом Христовим і ефективніше досягати своєї мети у справедливості, любові та мирі» (LG, 36). І це можливо лише завдяки відданості, служінню та свідченню мирян! Це заохочення бути тією «вихідною» Церквою, про яку нам говорив Папа Франциск: Церквою, втіленою в історії, завжди відкритою до місії, у якій ми всі покликані бути місіонерськими учнями, апостолами Євангелія, свідками Царства Божого, несучи радість Христа, якого ми зустріли!

Загальна аудиторія, 1 квітня 2026 року

На мою думку

Скандал у Єрусалимі

Вперше за століття Патріарх Єрусалимський не зміг відслужити літургію Вербної неділі в базиліці Гробу Господнього. Після обурення з усього світу та втручання Білого дому скандал було вирішено.

У Вербну неділю ізраїльська поліція заблокувала вступ латинського патріарха Єрусалима кардинала П'єрбаттісти Піццабалли та Кустоса Святої Землі, отця Франческо Елпо, до базиліки Гробу Господнього, де вони мали відправити літургію Страстей Господніх.

«Це перший такий випадок за століття: серйозний і ірраціональний захід, відхід від принципів свободи віросповідання та поваги до статус-кво. (...) Ця подія є серйозним прецедентом і ігнорує чутливість мільярдів людей по всьому світу, які цього тижня дивляться на Єрусалим», — сказав кардинал у комюніке.

Інцидент, що стався всього за тиждень до Великодня, викликав гнів у християнському світі. Прем'єр-міністр Італії Джорджа Мелоні рішуче захистив свободу віросповідання, оскільки і кардинал Піццабалла, і отець Ієлпо є громадянами Італії. Президент Франції Еммануель Макрон також висловив солідарність із християнами у Святій Землі. Президент Польщі також прокоментував, назвавши дії поліції ознакою неповаги до християнської традиції та культури.

Після того, як Ізраїль і Сполучені Штати завдали ударів по Ірану, Єрусалим також потрапив під ракетний і безпілотний обстріл. Було введено заборону на публічні зібрання з міркувань безпеки, але багато хто вважав жорстку реакцію єрусалимської поліції надмірною — і вона викликала критику навіть з боку деяких найближчих союзників Ізраїлю.

Потім Білий дім висловив свою думку з ізраїльською владою. "Я сьогодні вранці говорив із секретарем Рубіо. Ми висловили Ізраїлю нашу стурбованість щодо закриття цих святих місць. Ми хочемо, щоб вірні мали доступ до них. Ми розуміємо, що Ізраїль працює над заходами безпеки, щоб відкрити ці святі місця під час Страсного тижня», — сказала прес-секретар Білого дому Каролайн Левітт.

Спочатку і поліція, і офіс прем'єр-міністра Біньяміна Нетаньягу захищали заборону на доступ до базиліки, стверджуючи, що це захід безпеки, пов'язаний із війною з Іраном. Але зі зростанням міжнародного тиску позиція, здається, змінилася. «Як тільки я дізнався про інцидент за участю кардинала, я наказав владі дозволити патріарху проводити служби так, як він забажає», — сказав Нетаньягу.

Конфлікт також дійшов до ізраїльських політичних кіл. Депутат Кнесету Гілад Карів заявив, що його комітет уже помітив «непрофесійну поведінку поліції» щодо церков Єрусалима протягом минулого року. На його думку, міністр національної безпеки Ітамар Бен-Гвір та його союзник Бенці Гопштейн несуть відповідальність за це приниження на міжнародній арені.

«Якщо хтось, хто закликав до підпалу церков у Державі Ізраїль [Гопштейн], регулярно сидить в кабінеті міністра, відповідального за поліцію, чи можна здивуватися, що поліція бореться з делікатними та важливими відносинами з церквами в Єрусалимі?» сказав Карів.

Латинський патріархат Єрусалиму та Опіка Святої Землі пізніше заявили, що питання релігійних служб було «обговорено і вирішено» після зустрічі представників християнських конфесій у Єрусалимі, ізраїльської поліції та інших ізраїльських органів влади.

Усі ознаки свідчать про те, що суперечка, яка загрожувала кинути тінь на вшанування Страстей Господніх і Воскресіння у Святій Землі, було вирішено після скоординованого дипломатичного тиску з боку більшості західного світу.

Чого хоче Трамп?

Дональда Трампа давно багато консерваторів вважають людиною дії: лідером, який стримує кліматичну ідеологію, протистоїть глобальним амбіціям міжнародних інституцій і кидає виклик одержимості лівих на соціальних питаннях.

У своїх ранніх проєктах він, здається, прагнув змінити світ із властивою силою. Він послабив вплив Всесвітньої організації охорони здоров'я, допоміг покласти край моменту Black Lives Matter і дистанціював свою адміністрацію від більш радикальних течій кліматичної політики. Він також зайняв жорсткішу позицію щодо президента України Володимира Зеленського і відкрив шлях до діалогу з Москвою.

Деякий час ці події свідчили про чітку та рішучу стратегію. Проте картина незабаром стала ще тривожнішою. Розмови про захоплення Гренландії, залежність Канади та розгляд ударів по Кубі викликали серйозні питання. Найтривожнішим було рішення взяти участь у нападі на Іран — крок, який, можливо, вже запустив наслідки величезного й непередбачуваного масштабу.

Отже, залишається питання: чи стаємо ми свідками імпульсивності Трампа, чи розгортання більш продуманого задуму?

Як бізнесмен, Трамп звик до командування та впливу. Він, здається, рішуче налаштований змінити роль Америки у світі не лише як захисника Заходу, а як держави, вільної від старих обмежень і здатної діяти з більшою свободою. У цьому баченні Сполучені Штати більше не несуть того ж тягара підтримки глобального порядку безпеки. Натомість Трамп, здається, прагне відновити міжнародні залежності, щоб сильний американський президент міг діяти з меншими обмеженнями.

Ця амбіція незручно пов'язана з ізоляціоністськими інстинктами багатьох прихильників MAGA. Водночас це вказує на новий напрямок у американській політиці: Сполучені Штати як провідний світовий постачальник енергії. З цією метою заохочується внутрішній видобуток, а також спрямований вплив на величезні ресурси Венесуели. У цьому сенсі Трамп, здається, обирає метод, схожий на той, який довго використовував Володимир Путін — використання енергії як інструменту тиску та впливу. Протягом багатьох років російський президент використовував газ і нафту для здійснення важелів впливу на Європу. Зараз багато з цих самих країн дедалі більше залежать від вуглеводнів, які постачаються зі Сполучених Штатів.

Водночас Трамп, здається, швидко рухається, щоб підкорити ключові світові торгові шляхи під американський вплив. Китайський вплив у зоні Панамського каналу був обмежений. Схожі амбіції, за повідомленнями, були спрямовані на Ормузьку протоку та Суецький канал. Але тут план, здається, зустрів опір. Іран не відреагував так, як очікувалося. Те, що могло бути задумано як демонстрація сили, натомість призвело до ширшої кризи. Якщо метою було змусити Іран до краху, цей розрахунок, здається, провалився. Іран витримав і відповів у відповідь, і ситуація загострилася у щось набагато небезпечніше.

Тут моральний вимір не можна ігнорувати. Політична влада ніколи не є лише питанням стратегії; Це також питання справедливості, розсудливості та відповідальності за людське життя. Застосування сили ніколи не слід недооцінювати. Будь-яке рішення, яке

наближає країни до війни, має серйозні моральні наслідки, особливо коли воно ставить під загрозу невинних, дестабілізує цілі регіони та поглиблює ворожнечу замість миру. Лідер може шукати сили, але справжня сила завжди пов'язана з моральними стриманнями.

Також є занепокоєння, що впевненість Трампа могла бути ослаблена гордістю та непередбачуваністю. За повідомленнями, він покладався не лише на професійних радників, а й на поради таких діячів, як Джаред Кушнер і Стів Віткофф, жоден з яких не є досвідченим дипломатом. Чи правдиві навколишні чутки та припущення, вони відображають глибше занепокоєння: коли рішення щодо війни і миру приймаються без тверезого судження, за це платить увесь світ.

Якщо Трамп сподівається створити новий імідж для Америки, він має робити більше, ніж просто демонструвати силу. Він також повинен проявляти мудрість, дисципліну та моральну серйозність. Історія не пам'ятає лише владу; Він пам'ятає, чи була влада використана справедливо.

Трамп справді бореться за своє місце в історії — і, можливо, за майбутнє свого політичного руху, включно з Дж. Д. Вансом. Але якщо він не зможе стримати конфлікт з Іраном, і якщо Америка буде втягнута у ширшу війну, наслідки можуть бути серйозними не лише політично, а й морально.

Справжнє випробування лідерства полягає не в тому, чи можеш ти звільнити владу, а в тому, чи можеш керувати нею заради загального блага і миру між народами.

Молитва

Будь ласка, не забувайте молитися за тих, хто хворий, потребує допомоги або просив наших молитов: Ендрю Маклафлін, Клер Віггінс, Рассел Керрол, Люсі Каннінгем, Томмі МакГрорі-старший, Ліліан Кокс, Сара Кармайл і Долін Дурнін.

Будь ласка, моліться у своїх молитвах Джеки Карлін (2016) **та всіх, чії річниці припадають на цей час.**

Новини та події

Приєднуйтеся до нас на чай і каву в залі після недільної меси. Ми щиро вітаємо гостей і будемо раді поділитися з вами нашою гостинністю. Сподіваємося побачити вас там!

Радість і мир усім у цей час Воскресіння Христа.

campbeltown@rcdai.org.uk

www.stkieranscampbeltown.org

<https://www.facebook.com/campbeltownrcchurch/>

парафія Королівської дієцезії Аргайла та островів; Charitable Trust, зареєстрована шотландська благодійна організація, SC002876
Парафіяльний настоятель: отець А. Вуд, Святий Кіран, Кемпбелтаун; Тел. 01586 552160

ІСУСЕ, Я ДОВІРЯЮ ТОБІ

Ісус Христос воскрес, алілуя! Справді, Він воскрес, алілуя!